

57.654 κρατικά αυτοκίνητα. Ωραίο νούμερο. Σε βάζει να σκεφτείς. Πόσοι να 'ναι οι οδηγοί τους, θα 'ναι 100.000: Οι αριθμοί είναι χρήσιμοι. Γιατί αποκαλύπτουν την πραγματικότητα. Γι' αυτό σχεδόν ποτέ δεν αναφέρονται. Πόσοι είναι οι δημόσιοι υπάλληλοι; Πόσοι απ' αυτούς εργάζονται, πόσοι είναι «αποσπασμένοι»; Πόση είναι η παρουσία της Εκκλησίας; Πόσοι δημοσιογράφοι αμείβονται από το ευρύτερο δημόσιο; Αναπάντητα ερωτήματα.

57.654 κρατικά αυτοκίνητα, η κυβέρνηση θα τα περιορίσει. Η είδηση θα έχει νόημα αν σε ένα μήνα η κυβέρνηση και οι εφημερίδες ανακοινώσουν επίσης το καινούργιο νούμερο. Πόσα κόπηκαν, πόσα έμειναν. Αυτό το δεύτερο νούμερο θα έχει και την πραγματική σημασία. Αυτό θα είναι η πολιτική που αντικαθιστά την επικοινωνία.

Οι αριθμοί όμως είναι χρήσιμοι, βοηθάνε στις δεύτερες σκέψεις. Θέλω να πω δηλαδή, να 'χεις κρατικό αυτοκίνητο είναι ένα προνόμιο. Ένα περιορισμένο προνόμιο, που διαθέτουν λίγοι, μόνο τα very important persons. Πόσους ανθρώπους ξέρεις γύρω σου που τους πάει βόλτα κρατικό αυτοκίνητο; Αν το κρατικό αυτοκίνητο είναι ένα VIP προνόμιο, μέχρι να φτάσουμε εκεί υπάρχουν πολλά ακόμα προνόμια στις επόμενες κλίμακες. Δωρεάν πάρκινγκ, έξοδα μετακίνησης, βενζίνες, κινητά, ταξίδια. Αστυνομική προστασία. Κομματικοί διορισμοί. Αργομισθίες. Δυο και τρεις θέσεις στα payrolls οργανισμών. Έμμισθες πολιτικές θέσεις. Εθελούσιες έξοδοι, πρόωρες συντάξεις. Παχυλά εράπια. Επιδοτούμενη εργασία για προϊόντα που δεν αγοράζει κανείς. Ομάδες εργαζομένων που αποφασίζουν μόνοι τους τις αυξήσεις των μισθών τους, όπως οι δικαστές και οι βουλευτές. Ο καθένας μπορεί να συμπληρώνει τον κατάλογο ανάλογα με τις εμπειρίες του. Αν το VIP προνόμιο το διαθέτουν 58.000 άνθρωποι, οι ωφελημένοι από τα πιο κοινά προνόμια πόσοι είναι; Εκατοντάδες χιλιάδες; Εκατομμύρια;

Οι πολιτικοί, τα κόμματα και τα Μέσα Ενημέρωσης του λαϊκισμού κρύβουν την πραγματικότητα. Κολακεύουν το ακροατήριό τους. Η συντήρηση της ακινησίας είναι βασισμένη σε μια κοινωνία ωφελημένη από το σύστημα που χρεοκόπησε. Οι προνομιούχοι διακρίνονται από το βαθμό προνομιακών σχέσεων που διατηρούν με το κράτος και τους μηχανισμούς του. Οι υπόλοιποι είναι οι χαμένοι της υπόθεσης. Νέοι, άνεργοι, αποκλεισμένοι πτυχιούχοι, γυναίκες. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι εργαζόμενοι στις ιδιωτικές επιχειρήσεις που δουλεύουν περισσότερο από κάθε άλλη κοινωνική ομάδα στην Ευρώπη. Η δημόσια χρεοκοπία στραγγαλίζει την ιδιωτική οικονομία. Η τριτοκοσμική δημόσια διοίκηση απορροφά τα 2/3 του προϋπολογισμού. Τα χρέη οδήγησαν στη δημοσιονομική κατάρρευση, τέλος του πάρτι.

Ο λαϊκισμός προτιμάει να μιλάει για διαχειριστικά λάθη, αγνοεί τις δομές που πάσχουν. Προτιμάει να ανακαλύπτει εχθρούς. Φταίει το ένα κόμμα, φταίει το άλλο, φταίει ο διοικητισμός, φταίει ο καπιταλισμός, φταίει η παγκοσμιοποίηση, φταίει οι Αμερικάνοι, οι Εβραίοι, οι Νεφελίμ και οι Ελοχίμ. Δεν φταίμε ποτέ εμείς, φταίει ο άλλος.

Τα κόμματα προτείνουν λύσεις για να αντιμετωπίσουν τη χρεοκοπία, να βρουν χρήματα. Λιτότητα και οικονομίες λέει η ΝΔ, το ταμείο είναι μείον. Παλιά συνταγή με θαυμάσια αποτελέσματα στην Αργεντινή, που την οδήγησε στην κατάρρευση. Αναθέρμανση της οικονομίας για να εισπράξει φόρους το κράτος, λέει το ΠΑΣΟΚ. Οι προτάσεις τους είναι διαφορετικές αλλά αντιμετωπίζουν το σύμπτωμα, τη χρεοκοπία, δεν αντιμετωπίζουν τα αίτια της χρεοκοπίας. Να βρούμε λεφτά, αλλά αν δεν αλλάξουν οι παρωχημένες δομές πώς θα βγούμε από το φαύλο κύκλο που μαθηματικά γεννάει χρεοκοπία; Η πλειοψηφία της κοινωνίας μας αρνείται να αντιμετωπίσει το πρόβλημα. Τα κόμματα προσποιούνται ότι ζούμε σε μια κανονική δυτική χώρα. Υποδύονται τις πολιτικές τάσεις. Η Δεξιά λέει λιτότητα, η Αριστερά λέει αναδιανομή. Όμως δεν ζούμε σε μια κανονική χώρα. Δεν υπάρχει άλλη χώρα στην Ευρώπη με κομματικούς δημόσιους υπαλλήλους. Δεν υπάρχει άλλη χώρα στην Ευρώπη με διπλάσιους δημόσιους υπαλλήλους από το κανονικό, αλλά με χιλιάδες ελλείψεις συγχρόνως στις οργανικές θέσεις, χωρίς πυροσβέστες, νοσηλευτές, παιδαγωγούς, αστυνομικούς. Δεν υπάρχει άλλη χώρα με μεγαλύτερη συμμετοχή του κράτους στο ΑΕΠ σ' όλη την Ευρώπη. Δεν υπάρχει άλλη χώρα με τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις του τόπου κρατικές. Να διοικούνται από τα κόμματα λες και είναι ιδιωτικές επιχειρήσεις των κομμάτων. Δεν υπάρχει άλλη χώρα χωρίς δασολόγιο, χωρίς χωροταξικά σχέδια, με εκατομμύρια αυθαίρετα χτισμένα και στις κορυφογραμμές των βουνών. Δεν υπάρχει άλλη χώρα που ο μεγαλύτερος επιχειρηματίας σε κάθε επαρχιακή πόλη να είναι ο δήμαρχος με τις δεκάδες «αναπτυξιακές» χρεοκοπημένες επιχειρήσεις του. Χωρίς ισολογισμούς στους δήμους, τα νοσοκομεία, τα ιδρύματα. Με την Εκκλησία να είναι ο μεγαλύτερος ιδιοκτήτης ακίνητης περιουσίας. Με πάνω από 10.000 νομικά πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου να μην υποβάλλουν ισολογισμούς, να διαχειρίζονται τη δημόσια περιουσία σε πλήρη αδιαφάνεια. Ο τελευταίος νόμος της προηγούμενης κυβέρνησης ήταν ένας νόμος του Παυλόπουλου, ο οποίος αποφάσιζε να θεωρούνται νόμιμες οι δαπάνες της Τοπικής Αυτοδιοίκησης που δεν προβλέπονταν ή παρουσίασαν πλημμέλειες και να παραγραφούν τα πρόστιμα. Αποφάσιζε δηλαδή να θεωρούνται νόμιμες οι παρανομίες. Είχε προηγηθεί ένας αντίστοιχος νόμος του Αβραμόπουλου να θεωρούνται νόμιμες οι συμβάσεις των νοσοκομείων μέχρι σήμερα. Δεν υπάρχει άλλη χώρα στον πολιτισμένο κόσμο που να αποφασίζεται η νομιμότητα σύμφωνα με την πλειοψηφία της βουλής, που τα πολιτικά κόμματα να παραγράφουν τα αδικήματά τους κατά πλειοψηφία.

Η υπόλοιπη Ευρώπη έχει να αντιμετωπίσει μια οικονομική κρίση. Δυστυχώς εμείς έχουμε να αντιμετωπίσουμε κάτι πολύ διαφορετικό, έχουμε να αντιμετωπίσουμε τους εαυτούς μας, τις συνθήκές μας, ένα παλιό και διαδεδομένο σύστημα που μας βόλεψε μέχρι σήμερα, αλλά τώρα πια στραγγαλίζει τις δυνάμεις της χώρας. Έχουμε να αντιμετωπίσουμε όλες τις συντηρητικές ιδεοληψίες της κοινωνίας μας με κάθε πρόσημο, δεξιά ή αριστερά. Δυστυχώς, σε μια εποχή φόβου, που οι άνθρωποι στρέφονται στο παρελθόν, στα «κεκτημένα», που τρέμουν μη χάσουν και τα υπόλοιπα, εμείς πρέπει να τολμήσουμε τις αλλαγές, να χαλάσουμε για να χτίσουμε. Δεν μπορούμε όμως να κάνουμε τίποτα λιγότερο απ' αυτό. **A**